

SZÉPÍRÓ VERSENY 5-6. ÉVFOLYAM

„A barlangnak azonban még egy kijárata van, hátra a bokrok közé, s ezt már a vidra maga készítette. Lehet, hogy Lutra felhasználná ezt a kijáratot, ha menekülni kellene, de inkább szellőzőlyuk ez, amelyet odakünt eltakar a sok lehullott levél, és olyan sűrű bokrok közt van, hogy ember azt alig találja meg.

A parton a gyalogút éppen a barlang felett megy el, kissé megkerüli a nagy nyárfát, de Lutra szíve nem ver gyorsabban, ha lépések dobognak felette, hiszen három méter föld választja el az embertől, aki nem is sejtheti, hogy vidra nyújtózkodik alatta. A dobogás aztán elmegy, s a föld mind messzebről hozza a távolodó hangokat.

A barlang száraz és tiszta. A vidra nem hordja be a zsákmányt a barlangba, mint a róka- hacsak nincsenek fiai- mert a kis halat úszva eszi meg, a nagyot pedig kiviszi a partra, de haza nem hozza.

Persze néha élénkebben mozdulnak meg az őrszem fülek, ha például csónak meg a vízen, s a kis hullámok behozzák az evezők loccsanását. Az ember veszélyes. Az emberről soha nem lehet tudni mit akar, ilyenkor még a szemét is kinyitja Lutra, és nézi az alagút végében levő zöld ablakot, ami vízből van.”

(Fekete István: Lutra)